

Zazpíváme píseň **193**, Můj Pán všechny svolá.

Iz 9, 1 *Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.*

Iz 25, 8 *Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin.*

Iz 42, 3 *Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy.*

Hospodin je spravedlivý. Vidí, kdo dělá co dobrého i špatného, vidí bloudící i zmatené. Ví, jak komu je, a nepotopí nás, když se potácíme v pochybnostech nebo ve vlastní slabosti.

Co víc, on nám slibuje, že nás z těžkostí vysvobodí. Dá nám své světlo, které nás povede, díky němu nebudeme bloudit.

To on sám nám stírá slzy, když pláčeme, a slibuje nám, že nám je bude stírat vždy, když si řekneme. Však on nás povede. Stačí říct a on nás podepře, vždyť nám to taky sám slibuje.

Jak doplňuje apoštol Pavel ve svém listu do Korintu, pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. On nás neopustí, nezemřeme.

Nebojme se tedy. Nebojme se smrti či budoucnosti, vždyť on nám pomáhá. Nemějme ani strach zkoušet něco nového, jako je třeba Kemp. Nebojme se poznávat nové lidi, nebojme se projevit, říct svůj názor a stát si za ním. Nebojme se říct pravdu, vždyť on soudí podle pravdy.

On je totiž při nás, můžeme se na něj spolehnout, on vítězí i v těch nejtěžších bojích, chceme-li bojovat s ním.

modlitba

Zazpíváme píseň **75**, Žalm 8.

- Osoba 1:** *(zpívá na melodii Canticorum Iubilo)* Narodí se Kristus pán, veselme se, z růže kvítek vykvete nám, radujme se . . .
(přeruší ho osoba 2, která mu skočí do řeči)
- Osoba 2:** Co to zpíváš za nesmysly?
- Osoba 1:** V dnešním tisku píšou, že slova Izajáše, nějakýho proroka z Izraele, se dají vyložit, jako že přijde Mesiáš, tak mě tak napadlo, že by se mohl jmenovat Kristus, a tak mě to nadchlo, až si z toho musím zpívat.
(začne zpívat) Narodí se Kristus pán, veselme se, z růže kvítek vykvete nám, radujme se . . .
- Osoba 2:** *(zase mu skočí do zpěvu)* Počkej, myslíš ty slova o tom, že vzejde nějaký proutek a na něm bude odpočívát duch moudrosti a síly. Přijde mi to jak nějaká magie.
- Osoba 1:** A to mně zase ne. Poslouchej, jak to napsal doslova. Tady to pro přehlednost nazvali článkem 11 a prý je to teprve začátek toho článku.
- Iz 11, 1–2** *I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy.*
- Osoba 2:** Já ti nevím, nějak už ani nevěřím tomu, že je nějaký Bůh nebo Hospodin. A nezdá se mi, že by chtěl poslat nějakýho mesiáše zrovna nám, kteří si vymýšlíme vlastní modly.
A ten mesiáš že by měl být jako proutek a vydávat nějaké ovoce a to prý možná jsme my. No a na tom proutku nebo mesiášovi bude duch moudrosti, duch poznání a duch bázně. Nevím. Zní to dost neuvěřitelně.
- Osoba 1:** Je to neuvěřitelné, ale myslím, že on ten Mesiáš přijde a všechny nás vysvobodí, jen budeme muset ještě chvíli počkat.
- Osoba 2:** Tak víš co? Já jdu čekat domů, tak se měj.
- Osoba 1:** Bůh s tebou.

modlitba

Zazpíváme píseň **354**, Už proroctví Daniele.

Zazpíváme píseň 74, Hosana.

Iz 40, 3–5 *Hlas volajícího: „Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha!*

Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláne.

I zjeví se Hospodinova sláva a všechno tvorstvo společně spatří, že promluvila Hospodinova ústa.“

Mt 3, 1–3 *Za těch dnů vystoupil Jan Křtitel a kázal v Judské poušti: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“ To je ten, o němž je řečeno ústy proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnajte mu stezky!“*

Práce s obrazem.

Obraz, na něm pokřivená krajina, cesta do zatáček, nížiny a hory.

Na začátku se přečte text. No a teď si to představme. Někdo odněkud vytáhne obraz a začne.

Cesty máme narovnat. Tak je tady narovnáme. Nížiny vyvýšit, pahorky snížit, pořídíme si armádu bagrů a nákladáků a všechno to srovnáme.

A máme úplně jiný obraz. Jako by to bylo všechno naopak. A proč jsme to vlastně udělali? Bylo řečeno, že se máme připravit na příchod Ježíše, tak jsme se připravili podle Izajášových slov.

Jenomže ten obraz je takový pokreslený. Zůstaly v něm stopy po tom, co tady bylo minule. V našem světě taky těžko jen tak snížíme pahorek a vyvýšíme nížinu. Na pahorku stojí tu kostel, tu vesnice, jinde roste les, všechno má svého majitele.

A když se to odkoupí, vyvlastní, vysoudí, vystěhuje, rozboří, vykácí, vybagruje, odveze, vysype, zasype, udusá a srovná, tak z toho je nevzhledná rovina. Ještě desítky let bude trvat, než bude ta rovina vypadat přirozeně. Vzpomeňte si na povrchové doly na hnědé uhlí.

A tu rovinu by bylo potřeba osídlit úplně od začátku, zasadit stromy, trávu, keře, ... Ten obraz by taky bylo lepší kreslit na nový čistý papír.

Jako by to ty verše říkaly – ať začneme znovu od začátku. Navíc k tomu přibude Boží sláva a slovo. Nejde tady o obraz, jde tady o nás. Dalo by se říct, že je to podobenství o tom, co je potřeba udělat, než přijde Ježíš.

Ten sice už přišel, ale to neznamená, že bychom neměli být připraveni. Na to, že přijde zas, na nový život. Aby nás pak Ježíš nepřekvapil.

modlitba

Zazpíváme píseň 239, Připravujte cestu.

Zazpíváme píseň **29**, *Sny dojdou dál, první sloku s refrénem.*

Já: V dnešní době jde každý za svou slávou. Kolikrát jsme slyšeli „Nemohu najít sebe sama.“ „Jak dosáhnout toho, aby mě měl rád.“ „Vždyť sem tak úžasná. Dá se říci, že skoro dokonalá.“ „A život je tak úžasný. Je tak krásné žít, když víte, že jste krásní. Máte uznání, slávu. Tak co chtít víc?“

Ty: **Iz 53, 6** *Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.*

Já: Máš pravdu, i když tě chvílema nechápu. Mám pocit, že jsem zabloudila, a nevím, kam jít, co myslíš, co bys mi poradil?

Ty: Však ono to pokračuje tím, že on umře a nás tím vysvobodí. Slyš!

Ty: **Iz 53, 7** *Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.*

Já: Aha, ale Velikonoce už byly a evangelium podle Matouše už znám snad nazpaměť. Nemáš tam něco zajímavějšího?

Ty: Ale to není evangelium podle Jana, natož podle Matouše. To napsal Izajáš a smrt a vzkříšení Ježíše si snad nemusíme připomínat jen o Velikonocích.

Já: Tak dobře, ale jinde už se o ukřižování určitě nepíše. To vim, já to náhodou všechno znám, abys věděl.

Ty: Ano, takže víš, že o tom psal i Petr ve svém listu. Koukej. (*koukají oba do Bible*)

Já: **1P 2, 25** *Jeho rány vás uzdravily. Vždyť jste bloudili jako ovce, ale nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší.*
Chvilka trapného ticha

Já: Já to vím, já tě jen zkoušela. Víš, ty jsi takovej ňouma, že bys to mohl nevědět.

Ty: Jo, nechci ti do toho kecat, ale nevěděla a já to vím tak schválně. Jestli ty vůbec víš, ze kterého překladu Bible jsme to četli.

Já: No to je jasný že z českýho, ten je přece jenom jeden.

Ty: Ach jo. Je prostě vidět, že bloudíš, sama sobě něco nalháváš a nechceš si přiznat, že jsi zbloudilou ovci i ty. Víš on prostě někdy bloudí každy. A když si to uvědomíš, tak možná přijdeš na to, proč ten Ježíš zemře. Víš, on zemřel, abychom my nemuseli bloudit a topit se ve svých chybách. Ale to bys ty chyby musela první přiznat!

Já: (*urazně*) Žádný chyby nemám.

modlitba

Zazpíváme píseň **79**, *Hříchy tvý.*

Iz 6, 8 *Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“
I řekl jsem: „Hle, zde jsem, pošli mne!“*

Milý Bože, my jsme tady a čekáme
na nějaké poslání, na úkol, na slovo,
sami to chvílemi pocítujeme,
že pomalu a stále někam klesáme.
Mělo by nás podržet tvé jméno,
ale my se na něj spolehnout neumíme.

I v dnešním světě můžeme tě slyšet,
musíme se jen snažit ti naslouchat,
být připraveni a chtít se hlásit,
správný okamžik nezameškat.
Jen musíme čekat, a na co, to nevíme,
jen čekáme a čekáme ...

Chvílemi nevíme, co dělat,
neslyšíme tě a máme strach,
bojíme se, že nebudeme chápat,
a přesto víme, že tě chceme poslouchat,
chceme ti věřit, chceme se přihlásit, až budeš potřebovat,
ale neslyšíme tě, nerozumíme ti.

Možná každým dnem jen čekáme na tebe,
Chceme ti jít naproti, ale kudy, to nevíme,
bloudíme a čekáme na tvůj hlas,
čekáme než zavoláš, už je čas.
Nejsme připraveni, ale chceme jít,
chceme jít s cílem a nebloudit.

Někomu jsi cíl ukázal, někdo už poslechl tě,
jiní bloudí a nemohou tě naleznout.
Ale čekáme, snažíme se být připraveni stále
na tvé volání, snažíme se nezapomenout
na tebe. A věřit, že přijdeš a řekneš, kam dál,
k své službě nás přivoláš, ukážeš nám náš dar.

Pane, prosíme, buď s námi a nauč nás čekat,
prosím, řekni nám, kudy máme jít dál,
nauč nás zklamaně neplakat a pevně stát,
prosím, porad nám, kdy se máme přihlásit.
Pane, prosím, ty sám nám drž palce
v té naší každodenní honičce.

Amen

Iz 55, 8–11 *„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje,“ je výrok Hospodinův.*

„Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.

Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí.

Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsme je poslal.“

Improvizace na téma „Jak jsem odkládal přípravu pobožnosti“.